

Cicle de Nadal

El Nadal de la Litúrgia i el Nadal del poble.

Cal fer remarcar amb l'excel·lent revista «Vida Cristiana», la diferència notable i la quasi oposició que hi ha entre la festa de Nadal de la Sagrada Litúrgia, i la que'n podríem anomenar la festa de Nadal del poble: «la primera és grandiosa, severa, enlairada, plena d'afecte diví i empapada de les altes i subjugadores idees de Déu, de la seva magestat i potència, i dels seus desig- nis sobre l'humanitat; mentres que la segona és un esclat de coses petites, íntimes, de costums populars, tendres, ingènues, com l'ànima del poble que les informa. El Nadal popular està tot plé d'històries, de rondalles, de cos- tums i sentiments infantils, sensa les quals sembla que no pugui celebrar-se la diada de Nadal i que li donen un caràcter, tal vegada el més humà de totes les festes consagrades als misteris del Fill de Déu.»

Lo que importa és no adulterar la sagrada litúrgia de tant sublims i tendres misteris; corretgir la festa del Nadal popular, llençant del temple totes aquelles expansions d'alegria que tan poc escauhen a la santetat i serietat dels divins oficis i tant desfiguren les santes alegries del culte; i procurar que'ls fidels sentin i entenguin el vertader significat i esperit del Nadal de la Litúrgia per a inspirar i empapar-se dels seus sentiments en la celebració del Nadal popular.

L'Església en les manifestacions totes del seu culte esclata en sentiments i afectes d'intensa alegria, que's posen de relleu amorosament en la sagrada litúrgia. L'ofici de Nadal és de lo més magestuós e imponent i eternidor.

LA MORT ÉS COSA TRISTA?

Sant Francesc de Sales diu, parlant de la mort: «Si el seu pensament vos causa inquietud, el temor de morir vos farà més mal que bé.» I ço dissortament és el que passa en moltes ànimes, talment espantades com s'espantaren els Apòstols quan és trobaren en aquell tràngol fortíssim tot pescant amb barca, i per el seu temor meresqueren ésser blasmat del Senyor qui els qualificà d'*homes de poca fe*.

Llur inquietud prové de que precisament no judiquen la mort pel que diu la fe sinó per el que apar en els sentits i, és cosa sapiguda que les aparièn- cies enganyen.

La apariència externa de la mort no pot ésser més trista ni repugnant, la disgregació d'un cós, la seva corrupció, la seva destrucció.

Més qualsevol diria que no creiem en l'ànima! I l'ànima no mor mai. La mort li franqueja el llinar de l'eternitat, i aquesta serà de glòria i benaurança si nosaltres hem fet en aquest món el que deviem.

Ací el que hi ha que en pensar en la mort, podem pensar també en la nostra vida i aquesta tal volta deixa molt que desitjar. Més allavors no hem de veure falsos tes- timonis a la mort qualificant-la d'espantosa.

Lo espantós són, certament les nostres obres!